

לקוטי תורה • שיר השירים • מאמר 31

לבאר הדברים ע"פ ששים המה מלכות כו' ודרשו...

ששים מלכות"

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל
אבי הרבי, רבי לוי יצחק

LikuteiTorah.com

הפרשה החסידית

/likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/31

1 לבאר הדברים ע"פ ששים המה מלכות כו' ודרשו רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] ס' מלכות אלו ס' מסכתו.

ושמונים פילגשים אלו שמונים ברייתות. ועלמות אין מספר אלו הלכות.

לבאר את הדברים על הפסוק "שישים המה מלכות" וכו'. חז"ל דרשו: "שישים מלכות" — אלו שישים מסכתות; "ושמונים פילגשים" — אלו שמונים ברייתות; "ועלמות אין מספר" — אלו ההלכות.

ולהבין דלפ"ז [דלפי זה] מהו שכתו אח"כ אחת החא יונתי דקאי על כנס"י [כנסת ישראל] שמפליג במעלתה יותר מבמעלת התורה וכדמשמע ג"כ ממה שנקרא ישראל חתן והתורה כלה בפסוק תורה צוה לנו משה מורשה כו'

ויש להבין: לפי זה, מה פירוש הכתוב בהמשך, "אחת היא יונתי", המכוון לכנסת ישראל, שהפסוק מפליג במעלתה יותר ממעלת התורה? כך משתמע גם מכך שישאל נקראים חתן והתורה כלה בפסוק "תורה צוה לנו משה מורשה" וכו'.

ואמנם לפעמים משמע בהיפוך שהתורה היא יותר גבוה עד שאמרו ישראל מתקשראן באורייתא ולא עוד

ואולם, לפעמים משתמע ההפך — שהתורה גבוהה יותר, עד שאמרו: "ישראל מתקשראן באורייתא". ולא עוד,

אלא שלפעמים מבואר שהתורה נקי חתן וישראל נקי כלה כמ"ש רז"ל [רבתינו זכרונם לברכה] ע"פ ביום חתונתו זו מתן תורה

אלא שלפעמים מבואר שהתורה נקראת חתן וישראל נקראים כלה, כפי שאמרו חז"ל על הפסוק "ביום חתונתו": זהו מתן תורה.

וזהו היפוך כו' (ועמ"ש מזה בד"ה תורה צוה) ולהבין כ"ז [כל זה] כי אלו ואלו דברי אלקים חיים.

וזהו היפך הדברים וכו'. (ועיינו במה שנתבאר על כך במאמר המתחיל "תורה צוה לנו משה"). וכדי להבין את כל זה יש להקדים ש"אלו ואלו דברי אלקים חיים".

צריך להקדים מ"ש במ"ח דפי' כנ"י [כנסת ישראל] הגם שמתייחס לספ"י [לספירה / לספירות] המלכות אינו בחי' המלי' הנעשית פרצוף בפ"ע [בפני עצמו]

יש להקדים את מה שכתוב במשנת חסידים: פירוש כנסת ישראל, אף שהיא מיוחסת לספירת מלכות, אינו בחינת המלכות שנעשית פרצוף בפני עצמה,

אלא הוא בחי' פרצוף המלכות שבתוך פנימית דז"א ושם הם שוים כי היא גדולה כמוהו ממש כו'

אלא זו בחינת פרצוף המלכות שבתוך הפנימיות של ז"א; ושם הם שווים, כי היא גדולה ממש כמוהו וכו'.

ע"ש וזהו ענין כלת משה (וע' בז"ה [בזוהר] ר"פ בראשית גבי כשושנה כו' כן רעיתי כו' ובסה"מ [ובספר

הדרת מלך] ס"י קנ"ו) וביאור הענין

עיינו שם. וזהו ענין "כלת משה". (ועיינו בזוהר הרקיע, בתחילת פרשת בראשית, על "כשושנה" וכו', "כן רעייתי" וכו'; ובספר הדרת מלך, סימן קנ"ו.) וביאור הענין:

הנה נודע שכל ההשתלשלות הם פנימית וחיצוניות וגם ב"ס [ב"י ספירות] יש פנימית וחיצוניות כמו

בבחי' חכמה שיש בה פנימית והוא על דרך משל עומק ותוכן המושכל

הנה ידוע שכל ההשתלשלות מורכבת מפנימיות ומחיצוניות, וגם בכל אחת מעשר הספירות יש פנימיות וחיצוניות.

כך, למשל, בבחינת חכמה יש פנימיות, שהיא, על דרך משל, העומק והתוכן של המושכל,

שהוא למעלה מהתלבשות באותיות המחשבה ודבור וכמ"ש במ"א ועיין בביאור ע"פ והניף הכהן אותם

בסופו ובד"ה

שאינה מתלבשת באותיות המחשבה והדיבור, וכמבואר במקום אחר. ועיין בביאור על הפסוק "והניף הכהן אותם"

בסופו, ובמאמר המתחיל

הנה ים סוף וביאור ע"פ כי ביום הזה יכפר ויש בה חיצוניות והוא הארת השכל במלובש במו"ד

[במחשבה ודבור]

"הנה ים סוף", וביאור על הפסוק "כי ביום הזה יכפר". ויש בה גם חיצוניות, והיא הארת השכל כפי שהיא

מתלבשת במחשבה ובדיבור.

וכן במדות חסד וגבורה שפנימיותם הוא בחי' עומק ותעלומות ההתפעלות שבבחי' חסד או גבורה

שאינו יכול להוגבל ולהתלבש באותיות הדבור וחיצוניותם הוא הארת המדה המתלבשת בדבור

שמפרשנה לזולתו כו'

וכך גם במדות חסד וגבורה: הפנימיות שלהן היא עומק ותעלומות ההתפעלות שבבחינת חסד או גבורה, שאינה

יכולה להיות מוגדרת ולהתלבש באותיות הדיבור; והחיצוניות שלהן היא הארת המדה המתלבשת בדיבור, כאשר

מבטאים אותה בפני הזולת וכו'.

(ו"י"ש [וזהו שכתוב] בזהר ס"פ קדושים) (דפ"ו ע"א) ע"פ ואחרי לא יהיה דהא דוד הכי איקרי כי דוד הוא בחי מלי

עולם הדבור הוא מקבל מאחוריים דז"א וגם נה"י [נצח הוד יסוד] דז"א הם מוחין לנוק' [לנוקבא]

(וזהו שכתוב בזהר, סוף פרשת קדושים) (דף פ"ו ע"א), על הפסוק "ואחרי לא יהיה": "שהרי דוד נקרא כך". דוד הוא בחינת מלכות, עולם הדיבור, המקבלת מאחוריים דז"א; וגם נה"י דז"א הם מוחין לנוקבא.

ולכן נקרא אחרי ועמ"ש ע"פ אחרי ה' אלקיכם תלכו ועד"ז הוא בכל ההשתלשלות והנה ידוע שבהשתלשלות עילה ועלול נעשה מחיצוני [מחיצוניות] העילה בחי פנימיות בהעלול

ולכן הוא נקרא "אחרי". ועיין במה שכתוב על הפסוק "אחרי ה' אלקיכם תלכו". וכך הוא בכל ההשתלשלות. והנה ידוע שבהשתלשלות של עילה ועלול נעשית החיצוניות של העילה בחינת פנימיות בעלול.

כי הפנימיות של העילה א"א להעלול לקבל אותה כלל מאחר שהוא רחוק בערך המעלה והמדרגה וא"כ הרי בחי חכמה שהיא ראשית הנאצלים והתחלת ההשתלשלות דאצילות

שהרי העלול אינו יכול לקבל כלל את הפנימיות של העילה, מכיוון שהוא רחוק ממנה בערך המעלה והמדרגה. ואם כן, הרי בחינת חכמה, שהיא ראשית הנאצלים ותחילת ההשתלשלות דאצילות,

כי מחכמה נמשכה הבינה ומבינה נמשכו המדות כו' מעולם לא נמשך ממנה בהשתלשלות רק החיצוניות

שהרי הבינה נמשכה מחכמה, ומהבינה נמשכו המדות וכו' — בהשתלשלות לא נמשכה ממנה מעולם אלא החיצוניות.

אבל הפנימיות הוא למעלה מההשתלשלות ואינו מתלבש בבינה עד"מ מהתלבשות השכל בהשגה שהחיצוניות בלבד מתלבש ולא עמקותו כו'

אבל הפנימיות היא למעלה מההשתלשלות ואינה מתלבשת בבינה; הדבר דומה להתלבשות השכל בהבנה, שבה מתלבש רק הממד החיצוני, ולא עומקו וכו'.

(וע' בזהר בראשית) (ד"כ ע"א) דא לגו מן דא כו' עד דאשתכח דהאי קליפה להאי כו'

(ועיינו בזהר, בראשית) (כ ע"א): "זה בתוך זה" וכו', עד "נמצא שזה קליפה לזה" וכו';

נקודה קדמאה כו' אתעב יד חד היכלא כו' ועם כל דא לאו דקיק וזכיך איהו כההוא נקודא קדמאה כו'

"נקודה ראשונה" וכו', "נעשה היכל אחד" וכו', "ועם כל זה, אין הוא דק וזך כמו אותה נקודה ראשונה" וכו'.

ע"ש והוא מובן ע"פ הני"ל ועמ"ש במ"א בדי"ה עוטה אור כשלמ וסדי"ה ואלה שמות בניי [בני ישראל]:

עיינו שם. הדברים מובנים על פי האמור לעיל. ועיינו גם במה שנכתב במקום אחר, במאמר המתחיל "עוטה אור כשלמה", ובסוף המאמר המתחיל "ואלה שמות בני ישראל".

2 והנה שרש הנשמות הוא מבחי' פנימיות החכמה ושרש נשמות מלאכ"י [מלאכים] הוא מבחי' חיצונית כי המלאכים נולדים מזיווג נשיקין דזו"נ [דזעיר אנפין ונוקבא] שהוא רוחני והיינו שנמשכה השפע כסדר ההשתלשלות

שורש הנשמות הוא בבחינת פנימיות החכמה, ואילו שורש נשמות המלאכים הוא בבחינת חיצונית החכמה; שהרי המלאכים נולדים מ"זיווג הנשיקות" של ז"א ונוקבא, שהוא רוחני, כלומר, השפע נמשך כסדר ההשתלשלות.

והרי נתבאר שבהשתלשלות אינו נמשך רק מבחי' חיצונית החכמה משא"כ הולדת נש"י [נשמות ישראל] להיותם מזיווג גופני שהוא נמשך יותר במדרגה והוא גשמי בערך

והרי התבאר שבהשתלשלות נמשך רק בבחינת חיצונית החכמה. לא כן בהולדת נשמות ישראל: מאחר שהן באות מזיווג גופני, הנמשך למדרגה נמוכה יותר והוא גשמי בערך,

הנה נעוץ סופו בתחלתו שבו דוקא נמשך הארת הפנימיות (וע' בפ"י הראב"ד [הראב"ד] בס"י [בספר יצירה] גבי נעוץ סופן בתחלתן)

הרי "סופו נעוץ בתחילתו", ולכן דוקא בו נמשכת הארת הפנימיות. (ועיינו בפירוש הראב"ד לספר יצירה, על "סופן נעוץ בתחילתו".)

ויובן זה עד"מ מנפש האדם שבדבור יש הארת והתלבשות השכל ע"י השתלשלות ממחשבה כו' והוא רק חיצונית השכל בלבד מפני שהפנימי [שהפנימיות / שהפנימית] א"א לו להתלבש כלל בהשתלשלות

הדבר יובן באמצעות משל מנפש האדם: בדיבור יש הארה והתלבשות של השכל, באמצעות השתלשלות מן המחשבה וכו'; אך זהו רק הצד החיצוני של השכל, מפני שהפנימיות אינה יכולה להתלבש כלל בהשתלשלות.

והרי אנו רואים שהמשכת הטפה הנולדת ממוח האב הוא מפנימי [מפנימיות / מפנימית] כח המשכיל עד שמוליד בדומה והוא פלאי לכאורה

ובכל זאת אנו רואים שהמשכת הטיפה הנוצרת ממוח האב היא מפנימיות כוח המשכיל, עד שהוא מוליד בדומה לו. ולכאורה זהו פלא,

שהרי הדבור יותר רוחני אלא שהיא הנותנת שהדבור להיותו רוחני וא"כ המשכת השכל בו הוא בדרך השתלשלות וקירוב ע"כ א"א רק בחי' חיצוניות

שהרי הדיבור רוחני יותר. אלא שזו עצמה הסיבה: מאחר שהדיבור רוחני, המשכת השכל לתוכו היא בדרך של השתלשלות וקרבה; לכן יכולה להימשך בו רק בחינת החיצוניות.

אבל בבחי' גשמיות יוכל להיות השראת הפנימיות כו' וכמ"כ [וכמו כן] יובן למשכיל למעלה להיות שהמלאכי [שהמלאכים] נולדי' [נולדים] מזיווג רוחני שהוא בבחי' השתלשלות הם רק מבחי' חיצוניות

אבל בבחינת הגשמיות יכולה להיות השראת הפנימיות וכו'. וכך גם יבין המשכיל למעלה: מאחר שהמלאכים נולדים מזיווג רוחני, שהוא בבחינת השתלשלות, הם באים רק מבחינת החיצוניות;

אבל נשיי' [נשמות ישראל] שהם מזיווג גופני בחי' טפת אבא והיא דוקא מבחי' הפנימי' [הפנימיות / הפנימיות] דחכמה כנ"ל (ועמ"ש מזה בביאור ע"פ יונתי כו' המתחיל הנה ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] נובלוי [נובלות] חכמה כו')

אבל נשמות ישראל, הבאות מזיווג גופני — בחינת טיפת אבא, חכמה — הן דווקא מבחינת פנימיות החכמה, כנזכר לעיל. (ועיינו במה שנכתב על כך בביאור לפסוק "יונתי" וכו', המתחיל "הנה ארז"ל נובלות חכמה" וכו').

ולזה הטעם יובן מה שהנשמות דוקא יש בהן כח ההולדה אברהם הוליד ואין כן במלאכים והגם שממלאכים דבריאה מסתעפים מלאכים ביצירה זהו רק המשכת והתנוצצות בלבד מבריאה ליצירה

מטעם זה יובן מדוע דווקא לנשמות יש כוח הולדה, [כפי שנאמר:] "אברהם הוליד", ואילו אצל המלאכים אין הדבר כך. ואף שממלאכי עולם הבריאה מסתעפים מלאכים בעולם היצירה, אין זו אלא המשכה והתנוצצות בלבד מבריאה ליצירה,

כמו שמכל הבחי' דבריאה מסתעפים כמ"כ [כמו כן] ביצירה ומיצירה בעשיי' [בעשייה] אבל לא שהמלאכים דבריאה או דיצירה עצמם יולידו כדוגמתן כו'

כשם שמכל הבחינות שבבריאה מסתעפות בחינות מקבילות ביצירה, ומיצירה בעשיה; אך אין פירוש הדבר שמלאכי הבריאה או היצירה עצמם מולידים מלאכים כמותם וכו'.

(כי לשון התנוצצות ענינו הארה בעלמא משא"כ הולדה שהיא המשכי המהות והתהוות בדומה לו ממש ויובן ענין התנוצצות ממ"ש בע"ח [בעץ חיים] שער כסה"כ [כסא הכבוד] אורות המתנוצצים כו' איך מתנוצץ אור כו')

(המונח "התנוצצות" מציין הארה בלבד, ואילו הולדה היא המשכת המהות והתהוות של דבר הדומה למקורו ממש. עניין ההתנוצצות יובן ממה שכתוב בעץ חיים, שער כסא הכבוד: "אורות המתנוצצים" וכו', "איך מתנוצץ אור" וכו';

אמנם הוא אור המתפשט מהם לא הם עצמם וע"ש בפ"א ואל תאמר כי תנה"י [תפארת נצח הוד יסוד] עצמו כו' רק מאירין כו')
אך זהו אור המתפשט מהם, ולא הם עצמם. ועיין שם בפרק א': "ואל תאמר כי תנה"י עצמו" וכו', "רק מאירין" וכו').

וזהו מסבה הנ"ל להיות כי עיקר ההולדה הוא מצד הארת והתלבשות אור א"ס שמוליד ומשפיע מאין ליש ואור א"ס מלובש בחכמה דוקא כמ"ש הוי" בחכמה

וזהו הטעם שנזכר לעיל: עיקר ההולדה נובע מהארת אור אין סוף ומהתלבשותו; הוא המוליד ומשפיע מאין ליש, ואור אין סוף מתלבש דווקא בחכמה, ככתוב: "הוי" בחכמה",

והיינו בפנימיות החכמה ולזאת הנשמות מפני ששרשן מפנימיות החכמה יש בהם כח ההולדה שהוא ג"כ דוגמת בחי' כח א"ס שמאיש אי' יוכל להיות כמה דורות כו'

כלומר, בפנימיות החכמה. לכן יש לנשמות, ששורשן בפנימיות החכמה, כוח הולדה, הדומה גם לבחינת כוחו של אין סוף: מאדם אחד יכולים לבוא דורות רבים וכו'.

וזהו ענין אור זרוע לצדיק זרוע צדקות כו' כמו שהזרוע גרעין אי' מוציא כמה וכמה גרעינין כו' מפני שזרוע בארץ שבה יש ג"כ כח ההולדה

וזהו ענין "אור זרוע לצדיק", "זרוע צדקות" וכו': כשם שמי שזרוע גרעין אחד מצמיח גרעינים רבים מאוד וכו', מפני שהגרעין נזרע בארץ, שגם בה יש כוח הולדה;

כי הכל היה מן העפר וארץ ממנה יצא לחם כתיב ולזאת יש כח ההולדה גם בבהמות מפני שניזון ות מצו מח שנצמח מהארץ כו'

שהרי הכול היה מן העפר, ונאמר: "וארץ ממנה יצא לחם". לכן יש כוח הולדה גם בבעלי חיים, משום שהם ניזונים מצמחים הצומחים מן הארץ וכו'.

וסיבת מציאות ח ההולדה בהארץ הוא משום שנעוץ תחלתן בסופן כנ"ל בענין הנשמות (ועמ"ש בפ' שמות בד"ה הבאים ישרש בפ"י וענין אשה יראת ה' היא תתהלל)

והסיבה לכך שכוח ההולדה קיים בארץ היא ש"ראשיתם נעוצה בסופם", כפי שנאמר לעיל בענין הנשמות. (וראו גם מה שנכתב בפרשת שמות, במאמר הפותח במילים "הבאים ישרש", בביאור העניין של "אשה יראת ה' היא תתהלל").

אבל המלאכים להיות שרשם מחיצוניות בלבד אין בהם כח ההולדה ולזאת ארז"ל [אמרו רבותינו זכרונם לברכה] שאין מלאך א' עושה שתי שליחות משום שהוא בחי' עומד שכמו

אבל המלאכים, מכיוון ששורשם בחיצוניות בלבד, אין בהם כוח הולדה. לכן אמרו חז"ל שמלאך אחד אינו עושה שתי שליחויות, משום שהוא בבחינת "עומד": כשם

שהוא כך ישאר אם הוא בבחי' ומדרגה זו אין בו בחי' ומדרגה אחרת מפני שנמשך מבחי' האותיות וכמו שאות א' לא יוליד זולתו

שהוא כך, כך יישאר; אם הוא בבחינה ובמדרגה זו, אין בו בחינה ומדרגה אחרת, מפני שהוא נמשך מבחינת האותיות. וכשם שאות אחת אינה מולידה אות אחרת מלבדה,

וגם בו עצמו לא יהיה הגדלה תוספת וגרעון שכמו שנמשך ממקורו כך ישאר כך המלאכים כו' (ועמ"ש מזה בד"ה אם בחקתי תלכו):

גם בו עצמו לא יחולו גדילה, תוספת או גריעה; כשם שנמשך ממקורו, כך יישאר. כך הוא גם במלאכים וכו'. (וראו גם מה שנכתב על כך במאמר הפותח במילים "אם בחוקותי תלכו").

3 וזהו ששים המה מלכות תשבע"פ [תורה שבעל פה] היא מבחי' מלי דפה קרינן לה והיינו בחי' המלי שנעשה

פרצוף בפ"ע [בפני עצמו]

וזהו [פירוש] "שישים המה מלכות": התורה שבעל פה היא מבחינת מלכות, שאנו קוראים לה "פה"; כלומר, בחינת המלכות שנעשית פרצוף בפני עצמו.

והיא בחי' דבור העליון ושרשה מחיצוניות אבא כמשל השכל שבדבור וז"ש [וזהו שכתוב] נובלות חכמה שלמעלה תורה נובלות בלבד ועלמות אין מספר

והיא בחינת הדיבור העליון, ושרשה בחיצוניות אבא, כלומר חכמה, בדומה לשכל שנמצא בדיבור. וזהו [פירוש] מה שכתוב: "נובלות חכמה שלמעלה תורה" — תורה היא רק בבחינת נובלות, הנושרות מן החכמה. "ועלמות אין מספר":

היינו פרטי ההלכות ב"ש [בית שמאי] אומרים כך וב"ה [ובית הלל] אומרים כך כאו"א [כל אחד ואחד] לפי שרשו ומדרגתו זה בחדסד ע"כ מכשיר הכל שיהיה בחי' עליות

כלומר, פרטי ההלכות: בית שמאי אומרים כך ובית הלל אומרים כך, כל אחד לפי שורשו ומדרגתו. זה הוא בחדסד, ולכן מכשיר הכול, כדי שיהיה בבחינת עלייה;

וזה מגבורה וע"כ אוסר כלומר שאינו ראוי להתעלות כי לפי אופן המדה והחדסד שבלב כך מדבר כו' ואותו אחד הוא מגבורה, ולכן הוא אוסר, כלומר, הדבר אינו ראוי לעלות. שכן לפי אופן המדה והחדסד שבלב, כך האדם מדבר וכו'.

והלכות אלו הם לאין מספר שהם המשכות פרטיים מכללות החכמה דנוק' [דנוקבא] שהיא תשבע"פ [תורה שבעל פה] ונקראים בזהר נימין כו' ועכ"ז [ועם כל זה] אחת היא יונתי תמתי תאומתי היינו כנס"י [כנסת ישראל] שהיא בתוך ז"א ונק' תאומה

והלכות אלו הן אינן מספר, מפני שהן המשכות פרטיות מכללות החכמה של נוקבא, שהיא התורה שבעל פה; ובזהר הן נקראות "נימין" וכו'. ואף על פי כן, "אחת היא, יונתי תמתי" — נקרא "תאומתי": זו כנסת ישראל, שהיא בתוך ז"א ונקראת "תאומה".

(ע"י בזהר פ' ויצא קנ"ב ב' שמות דף י"ד ב' בשלח נ"א א' נ"ה א' נ"ב סע"ב [סוף עמוד ב] האזינו ר"צ סע"ב [סוף עמוד ב] ח"י שרה קכ"ד ב' קכ"ה א')

(ע"י בזהר, Parshas Vayetztei, 152b; Shemos, page 14b; Beshalach, 51a, 55a, end of 52b; (Ha'azinu, end of 290b; Chayei Sarah, 124b, 125a

והוא בחי' יונתי עיניך יונים כד ז"א מסתכל במצחא מקבל ש"ע [ש"ע (370)] נהורין דהיינו שהוא בחי' הארה גבוה כ"כ [כל כך] שא"א להיות נמשך בז"א כ"א ע"י בחי' הסתכלות שהוא בחי' חיצוניות דוקא וזו בחינת "יונתי", "עיניך יונים": כאשר ז"א מסתכל במצח, הוא מקבל ש"ע נהורין, כלומר, הארה גבוהה כל כך שאי אפשר להמשיכה בז"א אלא באמצעות בחינת הסתכלות, שהיא דווקא בחינת החיצוניות.

כי א"א הוא מעולמות הא"ס שלמעלה מאצ"י וכמ"ש בזהר דעד חכמה נק' עולמות א"ס וז"ש [וזהו שכתוב] מצמיח ישועות מענין וישע אל הבל והוא ענין ש"ע [ש"ע (370)] נהורין כו'

כי אריך אנפין הוא מן העולמות של אין סוף שלמעלה מאצילות, וכמו שכתוב בזהר, שעד חכמה נקראים "עולמות אין סוף". וזהו [פירוש] מה שכתוב "מצמיח ישועות", מלשון "וישע אל הבל"; וזהו ענין ש"ע נהורין וכו'.

(ועמ"ש מזה בביאור ע"פ חכלילי עינים ובד"ה ואתחנן גבי וא ראה את הארץ) ולפיכך קרוין אחת
שהיא בחי' מקבל מאחד היא בחי' כתר

(וראו מה שנכתב על כך בביאור על הפסוק "חכלילי עיניים", ובמאמר המתחיל "ואתחנן", בעניין "ואראה את
הארץ"). לכן היא נקראת "אחת", מפני שהיא בחינת המקבלת מן "אחד", שהיא בחינת כתר.

וזהו ענין תאומתי שוין בקומתן כו' כתר א' כו' וכמ"ש בס' הקבלה בפ"י מאמר אין אשה
וזהו עניינה של "תאומתי": "שוות בקומתן" וכו', "כתר אחד" וכו'. וכפי שנכתב בספרי הקבלה, בביאור האמירה
"אין אשה אלא ליופי"

אלא ליופי שהטעם לסיבת מציאת היופי בנשים יותר מבאנשים הוא מחמת הארת הכתר שמאיר במלי
יותר כי נעוץ סופן כו' וגם לפי שצריכה שמירה כו'.

— ליופי: הסיבה לכך שהיופי מצוי בנשים יותר מבגברים היא שהארת כתר מאירה במלכות ביתר שאת, משום
ש"נעוץ סופן" וכו'; וגם מפני שהיא זקוקה לשמירה וכו'.

4 וה"ז [והרי זה] למעלה מבחי' ס' מלכות שהוא בחי' תורה שנק' נובלות בלבד כו' והוא ענין המבואר בגמ'
[בגמרא] בחסידים הראשונים שהיו שוהים בתפלתם ט שעות

וזה למעלה מבחינת "שישים מלכות", שהיא בחינת התורה, הנקראת רק "נובלות" וכו'. זהו העניין המבואר בגמרא
על החסידים הראשונים, שהיו שוהים בתפילתם תשע שעות;

ולפי שחסידים היו תורתם נשמרת דהיינו שהיה בהם בחי' רעותא דליבא בחי' בצכ מאדך בלי גבול
ומכיוון שהיו חסידים, תורתם נשמרה; כלומר, הייתה בהם בחינת "רעותא דליבא" — בחינת "בכל מאודך", בלי
גבול.

(והוא למעלה ממדרגת בכל נפשך שהוא כפי אופן הכלי כו') שהוא בחי' כתר שלמעלה מתורה וע"כ
ממילא היתה נשמרת כו'

(וזה למעלה ממדרגת "בכל נפשך", שהיא לפי אופן הכלי וכו'), והיא בחינת כתר, שלמעלה מהתורה; ולכן [תורתם]
נשמרה מאליה וכו'.

אבל מי שאין בו בחי' רעו"ד [רעותא דליבא] שיגיע למעלת ומדרגת הכתר ופנימית החכמה א"כ התורה היא למעלה ממנו ובזה הוא שארז"ל [שאמרו רבותינו זכרונם לברכה] "ישראל מתקשראן באורייתא והתורה נקראת חתן כו'":

אבל מי שאין בו בחינת רעותא דליבא שמגיעה למעלת ולמדרגת הכתר ופנימיות החכמה, הרי התורה למעלה ממנו. ועל כך אמרו חז"ל: "ישראל מתקשראן באורייתא", והתורה נקראת חתן וכו'.

על המהדורה

המהדורה הזאת כוללת לשון המאמר והתרגום לעברית של ימינו.

The Hebrew text of Likkutei Torah: © Kehot Publication Society, via Sefaria, CC BY-NC 4.0; formatting adapted.

התרגום שלנו לעברית של ימינו, מתוך התרגום האנגלי שלנו מלשון הקודש, בלי הערות קה"ת: CC BY 4.0.

המהדורה כולה: CC BY-NC 4.0. מותר להעתיק, להדפיס ולהפיץ בחינם, בציון Kehot Publication Society ו־likuteitorah.com; אסור למכור.
/https://creativecommons.org/licenses/by-nc/4.0

התרגום לעברית נעשה מהמהדורה האנגלית של likuteitorah.com בעזרת בינה מלאכותית (openai/gpt-6-luna-pro:batch), כשלשון המאמר לצדו לבדיקה. עדיין לא עבר עריכה אנושית. כל דבר חשוב יש לבדוק מול לשון המאמר.

הרבי ביקש ללמוד את מאמרי פרשת השבוע, «הפרשה החסידית», באותו שבוע, מחולקים לשבעת ימיו (Sichah of Shabbos Parshas Vayakhel 5725). למה ללמוד, וברכות הרבי: /likuteitorah.com/about/the-chassidishe-parsha (Toras Menachem vol. 42, pp. 306-309).

מיזם חינוכי ולא מסחרי. אין כאן מכירה. אין שיוך לקה"ת, ל־Sefaria או לספריית ליובאוויטש. © likuteitorah.com

מתוך /likuteitorah.com/he/likutei-torah/shir-hashirim/31

מוקדש לכבוד

מוקדש לכבוד הגאון המקובל רבי לוי יצחק שניאורסאהן זצ"ל

אבי הרבי, רבי לוי יצחק